

„Skoro, kamaráde, skoro.“

Ani po těch letech se nic nezměnilo. Declan ho znal pořád stejně dobře, stále si pamatoval jeho návyky i nedochvilnost. A Gideonovi bylo náhle tak líto, že po rozpadu kapely kontakt s ním skoro přerušil.

„Díky.“

„No páni, fakt mi děkuješ za to, žeš musel vstávat brzo, a ještě jsem ti lhal? Kdo jsi a cos udělal se starým Gideonem?“

Ne, děkuju ti za to, že jsi sebral sílu a svým bezbřehým nadšením jsi nás dokázal přivést znovu dohromady, pomyslel si Gideon. „Asi jsem ještě příliš rozespálý, a navíc zmrzlý, moc si nefandí.“

„Můžeme se alespoň schovat dovnitř na recepci, i když Mike v kanceláři ještě není. Holden se Spencerem přijdou brzo a pochybuju, že by chtěli v takový kose stát venku.“

Když vcházel dovnitř, recepční k nim letmo zvedla pohled a usmála se. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpověděl Gideon a slušně pokývl hlavou.

„Zdravíčko.“ Declan se svou koženou bundou, ve které by Gideon rozhodně umrzl, a modrými rozčuchanými vlasy rozbil sterilnost a uhlazenost recepcie. A stejně tak svou energií. „Jdeme za Mikem Williamsem, ale ten starouš tu ještě není, tak tu na něj počkáme. Nevadí to?“

„Beze všeho.“ Recepční se evidentně Declanovou bezprostředností nenechala rozhodit. „Dáte si kávu, zatímco budete čekat?“

„Už máme, děkujeme,“ vstoupil Gideon do rozhovoru, nadzvedl svůj kelímek kávy a volnou rukou se natáhl po Declanovi. Popadl ho za předloktí a odtáhl ho na gauč opodál. „Nebudeme vás rušit při práci.“

Jen co dosedli na kožené čalounění, Declan do něj strčil loktem. „Co je? Vždyť jsem neřekl nic hrozného!“

„Je určitý důvod, proč jsi texty našich písní nikdy neskládal ty.“

„To je mi vděk za to, že jsem zařídil schůzku s manažerem a všechny vás donutil na ni dorazit.“

„Kdybys to neudělal ty, nikdy bychom se nesešli.“

Declan znal Gideona dost dlouho na to, aby mu jeho slova vykouzlila na tváři široký úsměv. Málokdy někomu skládal komplimenty a málokdy něco pochválil napřímo.

„A přitom se po tom stýskalo nám všem. Jenom jste všichni strašně tvrdohlaví mezci, takže byste se radši nevrátili k tomu, co milujete, než abyste museli najít kompromis a konečně se usmířit.“

„Declane...“ povzdechl si Gideon a odložil kelímek na konferenční stůl. Do jeho situace Declan neviděl, vlastně ani nemohl – Gideon ho tam nikdy nepustil.

„Já vím, už jsem to slyšel mockrát. Nechceš o tom mluvit,“ řekl Declan odevzdaně a dopil zbytek kávy v kelímku, zatímco ten Gideonův zůstával zcela plný.

Když se automatické dveře znovu otevřely, cukl sebou. Moc dobře si uvědomoval, co přijde, jen se to ve své mysli snažil potlačit. Možná byl srab, ale čelit vlastní minulosti mnohdy nebylo jednoduché, obzvlášť když před ní člověk pět let zavíral oči.

„No nekecej, Gideon je tu včas? Co se děje?“ Holdenův hlas se rozlehl chodbou a Gideon nadzvedl obočí. Pokynul hlavou směrem k recepci, Holden se zarazil a otočil se jejím směrem. „Dobřej, dobřej.“

Recepční slušně odpověděla, ale její pohled se postupně měnil na podezřívavý. Gideon si s tichým zapuštěním promnul kořen nosu – doufal, že jí začátek